

~~15242.~~
Антін Лотоцький

Лицар Добриня

(На основі стародавньої билини.)

Образки Віктора Цимбала

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

ЛЬВІВ.
ВИДАВНИЦТВО «СВІТ ДИТИНИ»
1927.

КАТАЛЬОГ „ДИТОЧОЇ БІБЛІОТЕКИ“.

Сотників:

1. Оскар Уайльд: Зоряний хлопчина.	40
2. Вільгельм Буш: Максим і Марко.	70
3. О. Білоусенко: Пригоди Вовка-Неситого.	70
4. Вільгельм Буш: Нечемне ворона.	50
5. Я. Вільшенко: Чорнокнижник з Чорногори.	70
6. Я. Вільшенко: Червона Шапочка.	80
7. Антін Лотоцький: Вільгельм Тель.	50
8. Фільгельнес: За Вітчину.	40
9. Микола Ваврисевич: Лісова казка.	40
10. Грація Товпліс: Дарунки русалок.	40
11. Я. Вільшенко: Коник-Стрибунець.	50
12. Леся Верховинка: Іменини Влодка.	60
13. Осип Маковей: Пригоди горобчика.	40
14. Клявдія Лукашевич: Бунт ляльок.	60
15. В. Хронович: Пригоди Лиса-Панаса.	50
16. Василь Софронів: Печери.	40
17. М. Денисенко: Наша Січ-Мати.	30
18. Софія Куликівна: Алі-Баба і 40 розбійників.	25
19. Марія Штелітвіна: За скляною стіною.	25
20. Я. Вільшенко: Гостина св. Миколая.	40
21. Юрій Ігорків: Сирота.	20
22. Гуґу: Добре серце.	30
23. В. Островський: Соняшник.	50
24. Марія Веріго: Волове очко.	25
25. Слава Яремова: Жертвенні вогні.	25
26. Марійка Підгірянка: В чужім пір'ю.	60
27. Джордж Аїнс: Пояри джунглі.	30
28. Гуґу: Лесик і коминар.	25
29. Іванна Блажкевич: Св. Миколай в 1920 р.	40
30. Микита Магир: Байки.	50
31. Вуйко Влодко: Пригоди Юрчика Кучерявого.	70
32. Антін Лотоцький: Езоп.	40
33. Тарас Шевченко: Малий Кобзар.	60
34. Вільгельм Буш: Веселі оповідання.	60
35. Павло Бендорф: Зачарований каліф.	40
36. В. Королів-Старий: Чарівний камінець.	70
37. Володимир Гнатюк: Народні байки.	60
38. Анатоль Франс: Оповідання.	30
39. Збірка: Найкрасші байки і казки.	90
40. В. Королів-Старий: Русалка-жаба.	60
41. »Веселка« збірка віршованих оповідань.	60
42. Вільгельм Буш: Співомовки.	60

35902
ДІТОЧА БІБЛІОТЕКА
КНИЖЕЧКА 73.

Антін Лотоцький

Лицар Добриня

(На основі стародавньої билини)

Образки Віктора Цимбала

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Львів
НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА «СВІТ ДИТИНИ»
1927.

W9(2)6 = 4u52

Право передруків застережене.

Друкарня ОО. Василян у Жовкві

І. Добриня вбиває змія Горинича.

У славному городі в Києві, в доброго князя Володимира, Сонячка-Ясного був пир. За княжим столом були зібрані всі князі й бояри київські, всі славні лицарі України: і молодий Добриня Микитич, і смілий Олексій Попович, і завзятуший Соловій Будимирович і Потік Михайло і Ставро Годінович. Не було тільки одного, Іллі Муромця. І був сей пир у пів-пирі й багато випили вже старого меду, як усі гості між собою розкричалися, посперечалися. Стали один перед одним чванитися: сильний чванився силою, багатий богатством, мудрий мудрістю.

Тут підвівся князь Володимир, Ясне-Сонячко та сказав усім могутнім лицарям:

— Усі ви за столом розкричалися, розсварилися, а хто з вас візьметься послужити мені у важкій службі? Ось узявся до нас на

Україну змії Горинич літати, багато став у нас людей хватати й нема нам від нього ніякої оборони. Ось недавно прилітав він і в самий Київ, ухопив мою небогу, молоду Забаву Путятинівну. А хтож би з вас славних, могутніх українських лицарів, надіючися на Божу поміч, зважився їхати на Почай-ріку, зі змієм Гориничем до бою стати й від нього мою небогу освободити.

Мовчать у відповідь князеви всі князі й бояри й українські могутні лицарі: молодший за старшого ховається, кождий не хоче вириватися.

Усміхнувся князь Володимир...

— Бачу я, що нема тут Іллі Муромця. Сей не дав би мені зза такої служби вам кланятися. А з вас усіх тільки є в мене надії, що на Добриню Микитича: сей усе служив мені вірно — певно й тепер не відмовиться?

Відповідає Добриня князеви Володимирови:

— Я готов тобі, княже, служити вірою-правдою, тільки й ти, Володимире-князю, не остав без опіки моєї ненечки. Коли я живий не вернуся з сеї виправи, будь ти для неї кріпкою опорою.

Поклонився тут Добриня на всі чотири сторони, а князеви з княгинею окремо. І пішов до свого дому з ненечкою прощатися й у дорогу збиратися.

Не довго він збирався: осідлав доброго коня сидельцем черскаським, підтягнув його шовковими попругами, з золотими пряжками, зі сталевими стопками, наложив на себе лук мережаний із стрілами каленими та крицеву булаву й поїхав із обістя в чисте поле.

Шовк на попругах не рветься, криця не треться, червоне золото на шовку не ржавіє, юнак на кони не старіється.

І їде Добриня нічю за ясным місяцем, днем за сонечком світлим — нігде не задержується. Приїжджає над Почай-ріку.

Як приїхав до ріки, так коня в траву пустив, зняв із себе зброю лицарську, зняв із себе шолом крицевий, став скидати й барвистий одяг. Задумав у Почай-ріці викупатися.

Переходили гарні дівчата й наказували Добрині: — Не купайся, добрий молодче, в Почай-ріці: станеш купатися в Почай-ріці, запливеш за струю, за середню — то не носити тобі голови. Прийдеться тобі зі змієм Гориничем заізнатися.

— Ну, так щож? Нехай приходить сюди! Мені його й треба!

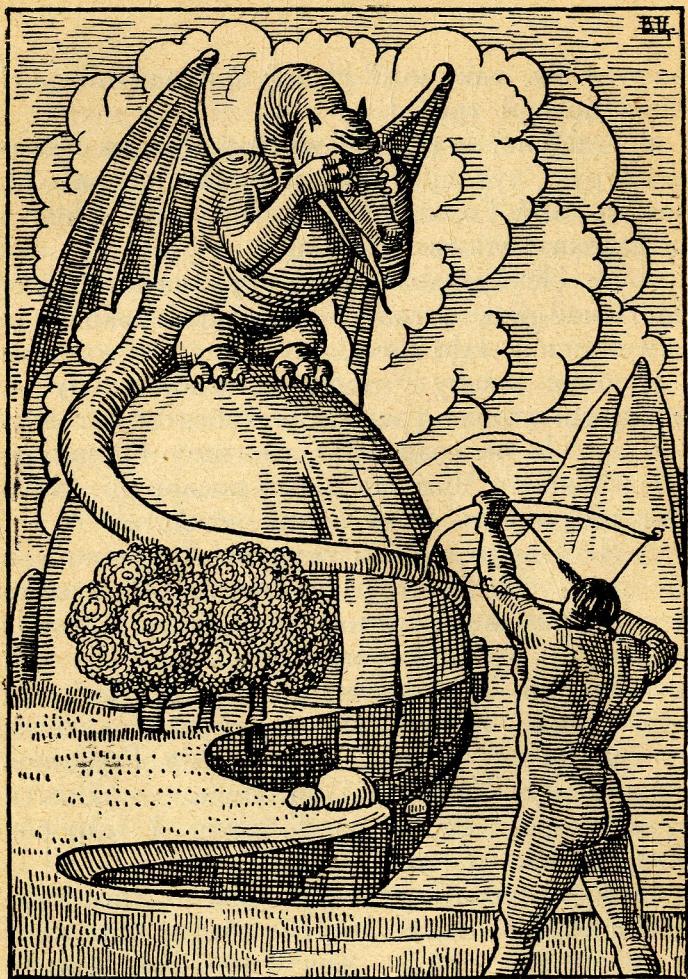
І дійсно, ледво заплив Добриня за середню струю, чує, що гремить-шумить від заходу, летить змії Горинич до Почай-ріки, кричить із далека зичним голосом:

— Не бувало перше українського духу на Почай-ріці, а тепер сюди український дух сам зайшов! Що хочу, то я з тим юнаком і зроблю: захочу — огнем спалю, захочу — в безодні утоплю, захочу — хоботом затовчу.

— Чи не завчасно ти, змію-Гориничу, розхвалився? Чиж не знаєш пословиці: Кого Бог не видасть, того свиня не зість!

Як ударив змії із гори на Добриню! Та Добриня був мистець поринати! Пірнув до берега, набрав у шолом піску річного, кинув у змія — всі очі йому засипав. А за той час, як він очі протирав, схопив Добриня свій тугий лук мережаний, пустив із нього стрілу калену й прострілив змія Горинича крізь серце. Упав змії на землю — здихати став: скочив до нього Добриня й відрубав йому мечем голову.

Зодягнувся потім Добриня в своє барвисте плаття, надяг на себе зброю лицарську й поїхав до печери змія Горинича. Багато

найшов він у ній золота й срібла та са-моцвітів, багато вивів відтіля бранців, а з ними й небогу князя Володимира, молоду Забаву Путятинівну. І сказав усім Добриня:

— Ідьте, бранці, змія Горинича на Україну прямим шляхом, завезіть до князя Володимира молоду Забаву Путятинівну, завезіть йому й скарбівницю нечисленну. А я поїду на Україну шляхом окільним. І поїхали вони просто берегом, а Добриня поїхав другим шляхом — через ріку — бродом.

II. Добриня беться з Настасею Микулівною й жениться з нею.

Іде, їде лісом Добриня й попадає в лісі на сліди лицарські. І думає Добриня:

— Коли український лицар їхав сею до-ріжкою, так я його здогоню — з ним побратимство заведу. Коли чужинець, тоді мечем із ним змірюся.

І пігнав Добриня свійого коня, нагнав чужого лицаря. Іде юнак у збруї лицарській, у шоломі лискучому, по плечах русі кучері розсипалися.

Підїзджає до нього Добриня, й питає:
— Ти скажи, удалий юначе, якого ти
роду, з города якого?

Відповідає юнак Добрині:

Моє ім'я на кінци сталевого меча напи-
сане. Коли хочеш знати, мечем зі мною пе-
ревідайся.

Став Добриня битися з молодим лицарем
і ніяк перемогти його не в силі. Беться
з ним увесь день до вечера, глядить йому
в очи ясні, а сам думає: — Щоб се зна-
чило? Сили в Добрині все по старому, а ба-
дьорости й у половину нема. Як задумаю
вдарити з усеї сили, так рука сама в плечі
задержується. Та як кинеться Добриня на
бік, як ударить булавою в старого кріслатого
дуба — так і розбив його на дрібні тріски!
Підїзджає потім до молодого лицаря й гово-
рить йому ласкаво:

— Бачу я, удалий, добрий юначе, що вмі-
єш ти оружем битися! Бачу я, що ми з тобою
силою рівні. Так, коли ти український ли-
цар, краще нам буде з собою побратимами
стати й разом їхати на подвиги лицарські.

Відповів Добрині молодий лицар:

— Спасибі тобі за ласкаве слово. Пока-
зав я тобі, що можу з тобою силою міритися,

не сором мені буде й назвати себе по імені. Родом я зі славного Новгорода, віри я православної, а зовуть мене Настася Микулівна.

Зіскочив із коня Добриня, підбіг, говорить їй, у пояс кланяється:

— Бачу я, що ти славного роду-племени, бачу я, чим ти мене перемогла, відняла в мене бадьорість лицарську. Виходиш за мене, Настасечко, замуж, будь мені жінкою любовою.

— Згода! — сказала Настася й поїхали вони разом у Київ. Приїхали до Добрининої неньки. Вона поблагословила їх і повінчалися вони в церкві Божій.

А на другий день весілля справили й усіх Киян на весілля своє запросили. Були там і веселощі й радощі, похмілля й солодощі. Увесь Київ у Добрині пирував, а потім три дні голови не піднімав.

Щасливий був Добриня, щаслива була його Настася.

III. Добриня вибирається в Мурзамецьку орду.

І знову в славному городі, в Києві, у ласкавого князя Володимира, Ясного-Сонечка,

пир. І знову були на пирі князі, бояри та всі могутні лицарі України. І був пир у пів-пирі. І знову підвівся князь Володимир і говорить:

— А хто з вас князі й бояри, лицарі могутні, візьметься поїхати в Мурзameцьку орду, взяти в царя Бухтона Бутхоненка дань за дванацять літ.

І мовчать усі князі й бояри й українські могутні лицарі — всі один за одного криються, всім лячно вириватися.

— Бачу я, — говорить князь Володимир — що в мене одна надія, одна оборона, молодий Добриня Микитич! Він напевно й сю службу виповнить, не відмовиться.

Встав Добриня зза стола, говорив князеви Володимирови:

— Радий я тобі службу послужити, та жаль мені кидати ненечку стареньку, жаль мені з жінкою розставатися — з молодого Настасею Микулівною. Чи ж нема в тебе на сю службу крім мене князів і бояр і сильних могутніх українських лицарів?

— Та ось бачиш, усі вони мовчать, один за одного криються всі бояться вириватися. Будь мені другом, відслужи сю службу останню, а я ні твоєї жінки, ні ненечки не опушу.

Згодився Добриня службу сповнити, поклонився на всі чотири сторони, князеви й княгині з окрема й вийшов із терему. Приходить до дому, страшнійший від осінньої ночі. Стала питати Добриню мати:

— Чого ти, синочку, невесело глядиш? Чи тебе образив хто на пиру, чи князь Володимир чаркою обминув?

Відповів ненечці Добриня:

— Ніхто мене на пирі не образив, ніхто чаркою не обминув, а князь Володимир для мене дуже вже ласкавий: не дав із молодою жінкою й тижня пожити, знову на далеку службу посилає.

— Кудиж се ти, синочку, їдеш та чи скоро з сеї дороги дома будеш?

Відповідає Добриня з досадою:

— Коли живий на сій службі остану, тоді скоро верну до дому, а не буду живий, — співайте мені славу. Бачить ненечка, що синок її зажурився, іде до Добрининої молоді жінки. Говорить їй ласкаво:

— Їде твій чоловік на службу княжу в чужу, далеку сторононьку. Піди, спитай у свого милостивого лада, куди він їде, чи скоро назад буде?

Пішла Настася Микулівна, приласкалася до Добрині й говорить йому:

— На кого ти мене з ненькою покидаєш? Чи далеко думками літаєш? Чи скоро назад у нас будеш?

Відповідає Добриня молодій жінці:

— Коли ти в мене почала питати, то я скажу тобі: Їду я в Мурзameцьку орду, взяти в царя Бухтона-Бухтоновича данину за дванацять літ. Коли задержу на плечах буйну голову, то буду назад по трьох роках, а не буду за три роки, жди мене другі три. Як минуть сі три роки, тоді тобі, Настасечко, вільна воля... Хоч удовою жий, хоч віддайся — за князя, хоч за боярина, хоч за українського могутнього лицаря. Не віддавайся тільки за брата могого названого, за Олексія Поповича.

День за днем, як дощ паде, тиждень за тижнем, як трава росте; рік за роком як день мигнув... І минули три роки. Нема Добрині з далекої дороги.

Не змогли люди й отямитися — як минули й другі три роки. І саме під кінець шестого року приїхав із границі молодий лицар, Олексій Попович, привіз вісти нерадісні. Говорив, що бачив він у чистому полі Добриню на ковилі-траві! Лежить Добриня головою під рокитою, і голова його вся пото

рощена, а ясні очі чорний ворон повипивав. Крізь білі груди трава виросла.

Від сеї гіренької вістки Настася Микулівна важко ридала з Добрининою ненькою, багато сліз пролили, багато горя зазнали. Під віконечком вони обі сіли, горем горювали, стали в даль глядіти, у чистеє поле, стали разом голосити, Добриню згадувати.

— Закотився ти, наш ясний місяченьку, за хмару, сховалося ти, наше світле сонечко, за гори високі, за ліси за бори темні!

IV. Настася віддається за Олексія Поповича.

Настав семий рік від відїзду Добрині. І стала Настася думати, як їй буде жити, як горювати — молодою вдовицею вік свій коротати.

А тимчасом стали до неї князь Володимир із княгинею Ганною заходити, стали її вмовляти, щоби віддавалася за молодого Олексія Поповича. Говорили вони Настасі:

— Ти заповіт чоловіків виповнила, шість літ ти Добрині дожидала. А тепер, як нема його в живих, тобі Настасю, вільна воля: хоч удовицею жий, хоч віддавайся. А вже

нема в нас жениха в усеу Київі красшого, від сміливого Олексія Поповича.

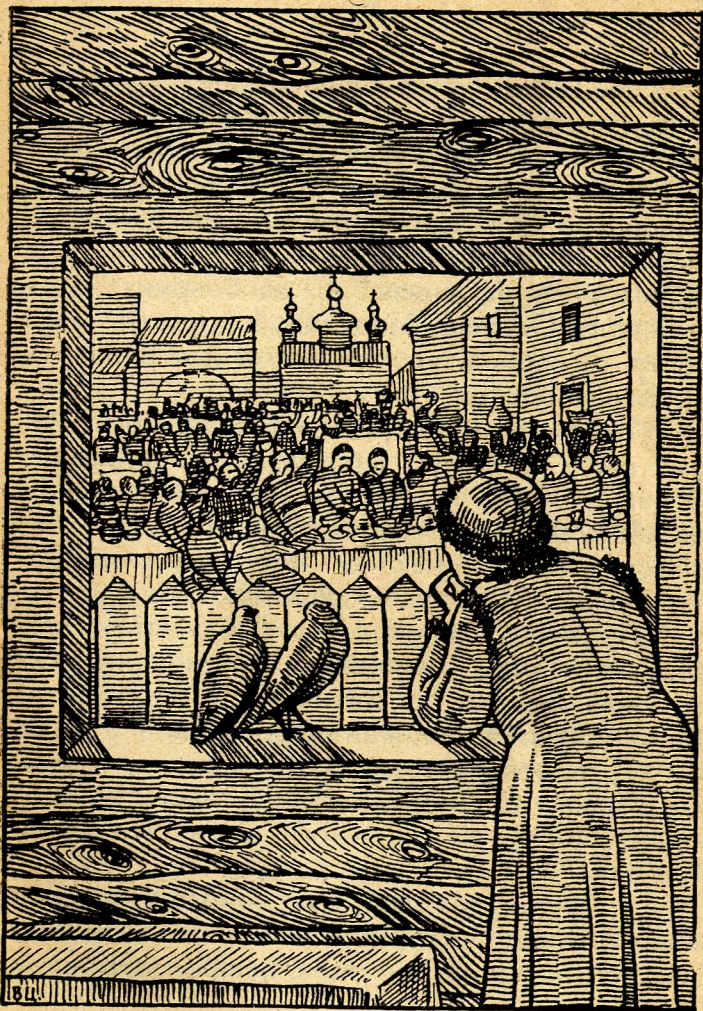
Згодилася Настася Микулівна й віддалася за Олексія. Сам князь із княгинею на весілля весь Київ скликали, по три дні всіх поїли суто угощали.

Як побачила се Добринина ненька, заперлася вона в своїй світличці, сіла під віконечко, розплакалася й говорить голубови з голубкою:

— Летіть ви в чистее поле, пошукайте мойого сина, проворкуйте йому нерадісну вістку: що віддається його молода жінка за сміливого Олексія Поповича, що пирують вони по три дни, а завтра підуть у Божу церкву.

V. Добриня вертає до неньки.

Се не ясний сокіл у перелет летить, а юнак у перегін гонить. Із далекої орди Добриня вертається, везе від Бухтона данину. Розкунув він у полі білий намет, спочивати ляг. Ледво заплющив ясні очі, як відкілясь узявся голуб із голубкою. Спустилися, сіли на віточку, й стали воркувати-виговорювати:

— Ти чого тут спиш-лежиш, Добрине? Чи ж ти над собою біди не знаєш, біди, негоди великої? Не бував ти дома рівнісінько шість літ. І ждала тебе Настася Микулівна, виповняла твоїй заповіт, як слід. А як минув від твого відїзду семей рік, віддалася твоя Настася не за князя, ні за боярина, а за сміливого Олексія Поповича. І пирують вони тепер на свободі по три дні, а завтра підуть до Божої церкви.

Як скочить Добриня на жваві ноги. Зараз сів у сідельце черкаське, кинув намет, пігнав до Київа вихром-бурею. По боках коня нагайкою бє, а поперед коня мчить думкою. А й кінь його — мов стріла летить — тільки пил стовпом по слідах збиває.

Примчав Добриня до Київа. Перегнав усіма улицями, прямо вїхав на широкий двір до своєї неньки. Не питав він у воріт воротарів, у дверий не питав придверників. Усіх їх по дорозі розтручував, просто йшов у терем до неньки, до старої вдовиці Мамелті Тимківни. Поглянула на нього мати, говорить йому:

— Видно, що нема тут мого сина милого, молодого Добрині Микитича. Коби він був тут, навчивби він тебе, невіро, уму-розу-

му! Показав би він тобі, як у мій дім входити не сповіщуючи.

Говорить Добриня неньці в відповідь:

— Чиж ти мене, ненечко, не пізнала?

Чи не хочеш знати сина милого?

— Чи не гріх тобі непрошений гостю, з мене насміхатися? Знаю я, що нема в живих мого Добринечки! Лежить він у полі незнаємому. Крізь його білі груди росте трава, на траві цвітуть цвіти сині.

— Та поглянь, ненечко, на мене красше...

Я — твій Добринечка!

— Ні! Мій Добринечка був білий і рум'яний. На голові в нього кучері перстеньми, на спині в нього одяг багатий, на ногах сапанці. А в тебе лице все обвітріло, в тебе волосє купою звалялося, на плечах одежа ледво держиться, на ногах у тебе ходаки протоптані.

— Вихри буйні лице моє обвітрили, від степового пилу кучері звалялися, від далекої дороги одяг зносився, чоботи стопталися.

— І був іще в мого Добринечки під правою пазухою родимий знак...

— Ось, на, гляди — говорить Добриня й ковнір одягу розстібує.

Тут пізнала його рідна ненька, а як пізнала, над ним слізю плакала й усе йому про жінку оповіла: І як його жінка вижидала, і як її князь Володимир висватав за Олексія Поповича.

Зірвався Добриня, темнійший від ночі, й заговорив:

— Візьміть ви від мене всю зброю лицарську! Сходіть у пивниці глибокі, отвирайте ковані скрині, добувайте мені скомороший одяг, подавайте мені гуслі преславнії!

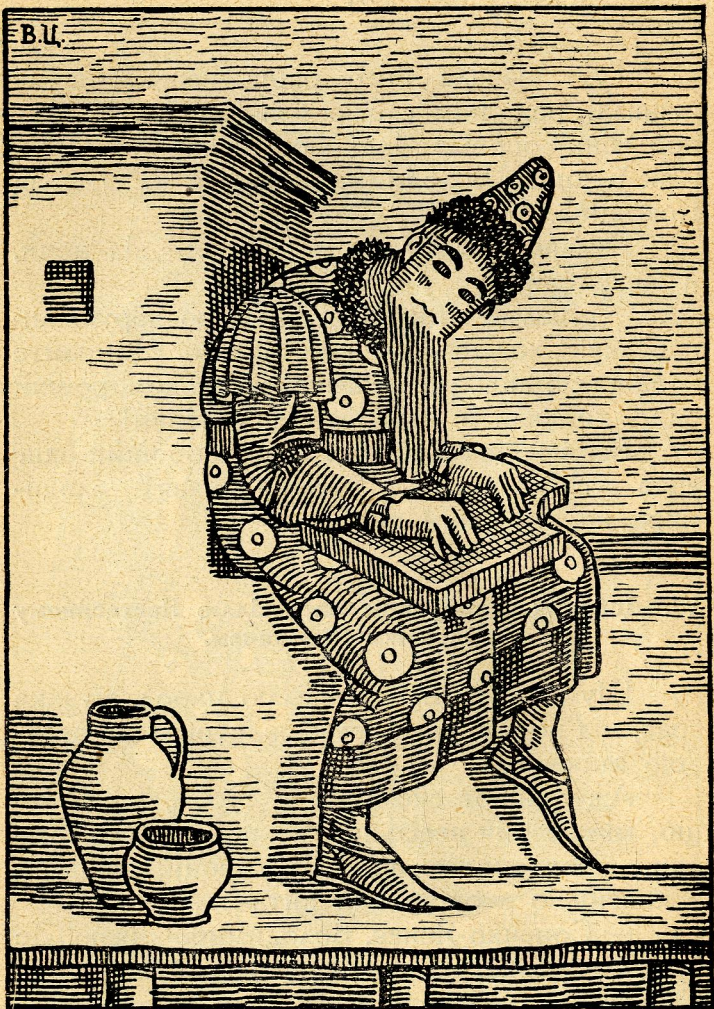
Зодягнувся Добриня в скомороший одяг взяв гуслі й пішов у тереми князя Володимира на весільний пир.

VI. Добриня скоморохом на весіллі Настасиному з Олексієм Поповичем.

Шумить, гуде на весіллі народ, музика грає, мід поставцями кружляє, страву за стравою вносять.

Аж увійшов скоморох у терем, у світлицю, між гостей весільних. Як прийшов у світлицю поклонився на всі сторони, князеви з княгинею з окрема, й питає:

— Сонечко Яснеє, Володимире-князю! Де тут на весіллі наше місце скоморошее?

Відповідає йому князь Володимир:

— Ваше місце на печі поливаній, кахлевій. Іди й ти тудиж, скомороше, сідай там на запічку.

Сів Добриня на вказане місце, став по струнах вдаряти, став голосом виводити. Заграв він пісень веселих. Перейшов по них до сумних, задушевних... А мистець був Добриня пісень співати! І всі на пирі притихли, всі в його пісні заслухалися.

Гості почали гомоніти між собою:

— Відкіля взявся такий співак? Не може він бути простим скоморохом!

І сам князь Володимир говорить йому ласкаво:

— Злізай із запічка, удалий скомороше, підходи до нас ближше, сідай із нами за стіл.

— Я сів би за стіл, та не знаю де? Покажи мені місце, князю Володимире!

— Дам я тобі, удалий скомороше, три місця застільні: одно місце біля мене, друге місце напроти мене, а третє, де забажаєш.

І не сів Добриня біля Володимира, не сів Микитич проти нього, а сів проти молодії, проти жінки своєї Настасі Микувної.

Сів і заспівав пісню сумну, як жінка чоловіка ждала, як удовицею віддалася й як за першим чоловіком тужила.

І бачить Добриня, що заслухалася його Настасечка, а сама потайки слези ронить.

Скінчив пісню Добриня, говорить князеви Володимирови:

— Ясне - Сонечко, Володимире - князю, прикажи подати мені чару кріпкого меду, щоби міг я чару піднести, кому побажаю.

Подали Добрині чару кріпкого меду. І він узяв її одною рукою, а другою кинув у неї свій золотий перстень, підніс чару Настасі Микулівні, а сам її приговорював:

— Коли випеш чару до дна, то побачиш: кілко в ній добра.

VII. Настася пізнає Добриню.

Узяла Настася чару одною рукою, випила її одним душком — побачила на дні золотий перстень, що ним вона з Добринею вінчалася. Догадалася вона, хто такий скоморох і закричала на весь голос:

— Ясне - Сонечко, Володимире - князю! Не сей мені чоловік, хто біля мене сидить, а сей мій чоловік, хто напроти мене!

І вискочила зза столика, підбігла до Добрині, упала йому до ніг, слізно заплакала:

— Милий мій ладоньку, кохання моє! Не жалує ти мене, жінки своєї, привяжи до стремена, до правого, рознеси мене по чистому полі!

Підняв Добриня Настасю Микулівну, говорить їй:

— Ні за що тебе ні карати, ні милувати. Ти додержала заповіту мого. І доси ще вдовицею жилаб, колиб не було на світі лихих обманців.

Обернувся тут Добриня до князя Володимира, й говорить йому:

— Спасибі тобі, Володимире-князю, що ти мене за вірну службу винагородив щедро, що ти без мене дбав про жінку та про неньку.

І низесенько Добриня князеви з княгинею по поклонови віддав.

І мовчать князь із княгинею, в очі не сміють глянути Добрині.

VIII. Добриня прощає Олексієви Поповичу.

Аж на кінці звернувся Добриня Микулич до Олексія Поповича й говорить йому:

— Ну, тепер буде до тебе моя мова! Не виную я тебе, що ти до моєї жінки присватався, а виную тебе в тому, що ти Настасю обманом узяв... Що проневолив ти жінку й неньку горювати, по мені горячі слези проливати! Коли б не був ти мені названим братом, не бути тепер тобі між живими. Ну, що ми з тобою побраталися, так я тебе тільки так провчу, щоби иншим було не принадно та й тобі, щоби було памятно!

І схопив він Олексія за русі кучері, кинув його на тисовий поміст... Хотів із ним розправитися...

Та підвівся зза стола старий могутній лицар, Ілля Муромець, узяв Добриню за рамя, за праве й сказав йому тихо й ласкаво:

— Не карають на radoщах, а милують! Так і ти не тям йому зла, то тебе Господь за се в гріхах помилує!

І послухав Добриня Іллю Муромця. Узяв з собою Настасю Микулівну, пішов у терем до своєї ненечки й говорить їй:

— Прийми мене, ненечко, з молодогою моєю жінкою, з бажаною Настасею.

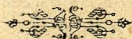
А три дні опісля скликав Добриня до себе ввесь Київ на величавий пир — і князя

Володимира з княгинею й бояр його з могутніми лицарями. Був на тому пирі й сам Ілля Муромець, був і Олексій Попович. — Усі були веселі й радісні... Всі милувалися Настасею й Добринею.

ЗМІСТ.

I.	Добрина вбиває змія Горинича	3
II.	Добрина бється з Настасею Микулівною й жениться з нею	9
III.	Добрина вибирається в Мурзameцьку орду .	12
IV.	Настаса віддається за Олексія Поповича .	17
V.	Добрина вертає до неньки	18
VI.	Добрина скоморохом на весілля Настасі з Олексієм Поповичем	23
VII.	Настася пізнає Добриню	26
VIII.	Добрина прощає Олексієви Поповичу . . .	28

43. <i>Іван Бідний</i> : Добрі діти.	60
44. <i>Іванна Блажкевич</i> : Тарас у дядка.	40
45. <i>Леся Верховинка</i> : Стріча в лісі.	40
46. <i>В. Королів-Старий</i> : Зустріч.	60
47. <i>Я. Вільшенко</i> : Швець Копитко.	30
48. <i>В. Королів-Старий</i> : Підкладень.	60
49. <i>Роман Завадович</i> : Серед ангелів.	80
50. <i>Роман Завадович</i> : Рицар Лесь.	60
51. <i>В. Королів-Старий</i> : Лісове свято.	50
52. <i>Роман Завадович</i> : Князь Марципан.	60
53. <i>Іванна Блажкевич</i> : Діло в честь Тараса.	40
54. <i>Іван Габрусевиц</i> : Український Вертеп.	40
55. <i>Франтішек Вольф</i> : При ватрі.	40
56. <i>Микита Магир</i> : Пригоди лінивого котика.	50
57. <i>Галина Орлівна</i> : Золотий черевичок.	50
58. <i>Р. Завадович</i> : Казка про царевича Івана.	60
59. <i>Василь Атаманюк</i> : Материна сльозинка.	60
60. <i>В. Королів-Старий</i> : Вередлива принцеса.	50
61. <i>Микола Кокільський</i> : Байки.	40
62. <i>П. Волобуїв</i> : Мені 13-тий минало.. . . .	40
63. <i>Дід Модест</i> : Дві казки.	40
64. <i>Вільгельм Буш</i> : Дядькова пімста.	25
65. <i>М. Підгірянка</i> : Зайчик і лисичка.	20
66. <i>Я. Вільшенко</i> : Покотигорошок.	100
67. <i>Микола Шугаєвський</i> : Дід-Мороз.	80
68. <i>Вільгельм Буш</i> : Бжолі.	100
69. <i>Антін Лотоцький</i> : Япанські казки.	40
70. <i>Василь Софронів</i> : Свято Весни.	90
71. <i>Марія Загірна</i> : Історія про Галю.	50
72. <i>Вільгельм Буш</i> : Стрілець Тріска.	25
73. <i>Антін Лотоцький</i> : Лицар Добриня.	40
74. <i>Борис Грінченко</i> : Олеся.	25
75. <i>Зенон Горницький</i> : Воробець-Молодець.	20
76. <i>Пантелеймон Куліш</i> : Чумацькі діти.	25
77. <i>Микола Шугаєвський</i> : Весела сопілка.	70
78. <i>Н. А. Соловева-Несмелова</i> : У страху великі очі.	40
79. <i>Остап Грицай</i> : Щуролов з Гамельм.	50
80. <i>Іванна Блажкевич</i> : Пушистий король.	100

70-0,93 коп (1986г)

РЛ 36594

„СВІТ ДИТИНИ“

ілюстрований журнал для дітей.

Виходить вже 8-ий рік у Львові
під редакцією

Михайла Таранька.

На зміст кожного числа складаються:
байки, казки, оповідання, сміховинки,
забави, іграшки, пісні та різноманітні
загадки.

Велика кількість образків.

Заряди Шкіл, Виділи Читалень і Кооператив
в цілм краю нехай безумовно переплачують цей
дитячий орган, щоби в той спосіб допомогти Ви-
давництву до побільшення обему і змісту цього
журналика та до загального його поширення. Ради
шк. місцеві повинні обов'язково передплачувати
„СВІТ ДИТИНИ“ для шкіл по всіх наших селах.

Умови передплати:

На цілий рік 10 зл.
На пів року 5 „
На чверть року 3 „

Поодинокое число коштує: 1 зл.

Замовлення слати на адресу:

Видавництво „СВІТ ДИТИНИ“
ЛЬВІВ, ул. Зіморовича ч. 3.

~~15942~~
Антін Лотоцький

Лицар Добриня

(На основі стародавньої билини.)

Образки Віктора Цимбала

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

ЛЬВІВ.
ВИДАВНИЦТВО „СВІТ ДИТИНИ“
1927.